

Arrest

nr. 188 512 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 december 2015, in functie van, H.K., een Nederlands onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Harelbeke nam op 14 juni 2016, in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 5 augustus 2016, in functie van H.K., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 februari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.08.2016 werd ingediend door:

*Naam: [B.] Voorna(a)m(en): [M.] Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 5.08.2016 gezinshereniging aan met zijn aangetrouwde neef, zijnde [K.H.], [...], van Nederlandse nationaliteit op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest OCMW Harelbeke dd. 11.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon

- Deelcertificaat BE NT2 dd. 17.06.2016

- Attestation de non assujettissement à Impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers, Taxe d'habitation et taxe de services communaux N° 19495 /2016 dd. 18.10.2016. Dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Verzendbewijzen Moneygram dd. 15.01.2013, 18.04.2013, 22.08.2013, 16.03.2014 en 20.06.2014: deze geldstorting zijn onvoldoende recent en te weinig om aan te tonen dat betrokkene ten laste viel/valt van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene ook in België niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat er geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd, zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Gezien het geheel van al deze opmerkingen is dus niet aangetoond dat betrokkene op één of andere manier voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden

dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2.a van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs [aan] deel uit te maken van het gezin van zijn neef en hij toonde aan ten laste te zijn van zijn neef. Hij kreeg in plaats van de verwachte positieve beslissing en verblijfskaart een weigering van verblijf.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van voorwaarden van de gezinsherenigingsrichtlijn - met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.

Gedaagde meent dat er niet voldoende is aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst". Deze motivering is totaal in tegenspraak met de eerder geciteerde toepasselijke artikels uit de Vreemdelingenwet: verzoeker heeft namelijk wel degelijk met de meest passende middelen de feitelijke situatie van 'ten laste zijn van de Unieburger' aangetoond.

2.

In de bestreden beslissing is er een onevenwicht zonder redelijke grondslag tussen de voorgelegde bewijsstukken in het dossier en de beslissing die Dienst Vreemdelingenzaken op basis daarvan meende te nemen. Het redelijkheidsbeginsel is in de bestreden beslissing geschonden.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. " (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit die vastgestelde onredelijkheid vloeit ook een schending van de materiële motiveringsplicht voort.

Het is voor verzoeker niet eens mogelijk is om de reden te begrijpen die aan de basis ligt van de genomen beslissing, zoals nochtans is bepaald in onder meer artikel 3 van de motiveringswet van 29 juli 1991 en de rechtspraak van de Raad van State.

"Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

In het arrest nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

Er wordt in de bestreden beslissing zelf een hele lijst van bewijsstukken geciteerd dewelke stuk voor stuk worden afgewezen omdat zij enerzijds irrelevant zouden zijn of verklaringen op eer zouden zijn.

Verzoeker verwijst voor een interpretatie naar de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", waarin toelichting wordt gegeven bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, namelijk de artikels In hoofdstuk 2.1.4 zet de Europese Commissie hierover de volgende richtsnoeren bij de interpretatie uiteen [...]

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval ver geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten

over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was .

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen.

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan " andere ten laste komende familieleden " de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

Bij een afwijzend besluit moeten alle materiële en procedurele waarborgen van de richtlijn in acht worden genomen. Het besluit moet schriftelijk worden gemotiveerd en openstaan voor beroep. "

Toegepast op de feiten in de aanvraag van verzoeker, kan enkel geconcludeerd worden dat de motiveringsplicht in casu geschonden is, samengenomen met het artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Verzoeker legde wel degelijk duidelijke bewijzen voor van het feit dat de Europese referentiepersoon hem financieel ondersteunde in de zin van de Richtlijn, artikel 3. De reductie (tot een eenvoudige verklaring) van het attestatie de non assujettissement, is een feitelijk foute gevolgtrekking en motivering.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de beslissing bevel 20 laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd dat hij aan de voorwaarden die de wet stelt voldoet."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, duidelijk heeft uiteengezet dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verweerder heeft hierbij geduid dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet toelaten te concluderen dat hij reeds in zijn land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van H.K., de echtgenoot van zijn nicht, en dat ook niet kan worden vastgesteld dat hij reeds in dat land ten laste was van deze persoon. Hij heeft tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet volstaan of niet bewijskrachtig worden geacht. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Verweerder heeft ook aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hij geen redenen ontwaarde die een

belemmering zouden vormen om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de motivering van de bestreden beslissingen hem niet toelaat om de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van deze beslissingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsartikelen voorzien dat de niet in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van een burger van de Unie een recht op verblijf in het Rijk kunnen laten gelden en dat zij hun verblijfsrechtelijke aanspraken met de nodige bewijsstukken moeten onderbouwen.

In casu betwist verzoeker niet dat hij in zijn land van herkomst, Marokko, geen gezin vormde met H.K., die in Nederland is geboren en vervolgens naar België verhuisde. Hij geeft evenwel te kennen van oordeel te zijn dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat hij niet het bewijs leverde dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van H.K.

Door uitvoerig toe te lichten dat het *“ten laste komen”* impliceert dat een feitelijke toestand in ogen-schouw dient te worden genomen, waarbij het niet van belang is of een persoon in theorie in staat is om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien, maar waarbij wel, na een individueel onderzoek, moet kunnen worden vastgesteld dat er sprake is van een echte structurele afhankelijkheid toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn situatie incorrect heeft beoordeeld. Verweerder heeft immers niet alleen vastgesteld dat verzoeker niet voldoende aantoonde in zijn land van herkomst onvermogen te zijn, waardoor dus niet blijkt dat hij de facto afhankelijk is van financiële steun van H.K. om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, doch heeft tevens op correcte gronden vastgesteld dat de geldstortingen die door H.K. werden gedaan betrekking hebben op de periode van 15 januari 2013 tot 20 juni 2014 en dat bovendien slechts kleine bedragen werden overgemaakt. Het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat het feit dat een vreemdeling een aantal jaren geleden geldstortingen ontving van de persoon die hij heden in België wenst te vervoegen niet toelaat te concluderen dat hij in zijn land van herkomst nog ten laste is van deze persoon. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat indien door een burger van de Unie aan een derdelander slechts zeer beperkte geldsommen worden overgemaakt – in casu betreft het vijf stortingen tussen de 900,25 en de 1000,67 Marokkaanse dirham en in totaal dus minder dan 500 euro over een periode van meer dan anderhalf jaar – er niet kan worden besloten dat vaststaat dat deze derdelander in de praktijk effectief ten laste is van de burger van de Unie.

Verzoekers stelling dat verweerder onterecht heeft geweigerd om een door de Marokkaanse autoriteiten afgeleverd attest waaruit blijkt dat hij niet is onderworpen aan bepaalde belastingen als een bewijskrachtig stuk te aanvaarden, omdat er in dit stuk wordt vermeld dat een verklaring op eer die door verzoeker werd ondertekend aan de basis lag van dit attest, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder vermag daarenboven de bewijskracht van de hem voorgelegde stukken te beoordelen en verzoeker geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder voormeld document heeft beoordeeld, maar brengt geen gegeven aan dat de Raad toelaat te besluiten dat dit stuk incorrect werd beoordeeld.

Voorts moet erop worden gewezen dat in artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG slechts is voorzien dat de binnenkomst en het verblijf van *“andere familieleden”* van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) oordeelde (HvJ 5 september 2012, nr. C-83/11) dat *“vergemakkelijken”*, in de zin van voormelde bepaling, niet impliceert dat alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn 2004/38/EG vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, tweede lid van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn, moeten worden ingewilligd, doch dat lidstaten er wel moeten over waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke

situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. Het Hof van Justitie stelde ook dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan, op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Verzoeker kan derhalve, nu werd onderzocht of hij in zijn land van herkomst ten laste was van H.K. op het ogenblik dat hij zijn verblijfsrechtelijke aanspraken liet gelden, niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf *“getuigt van een ongeoorloofde uitbreiding van de gezinsherenigingsrichtlijn – met name het vergemakkelijken van verblijf van familieleden van Unieburgers in de ruime zin van het woord.”*

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een deugdelijk onderzoek van al de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken en een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan, zodat het middel geput uit de schending van artikel 3.2.a van de richtlijn 2004/38/EG onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK